

него клетката, папагалът нададе уплашенъ крѣсъкъ и въ единъ мигъ забрави всички смѣшни слова, които разказваше по панаиритѣ. И стана нѣщо странно: розовата птица започна да повтаря тракането на колелото. Бързо и отмѣрено, сякашъ въ воденицата се завъртѣха две колела, съединени въ обща ось.

Минаха нѣколко дена. Всѣка сутринъ, преди да започне работа, Статъ отиваше при клетката, гледаше съчувствено папагала и дълго мълвѣше нѣщо неразбрано. Може би, това бѣха думи на утеха, които той отправяше къмъ своя приятел. Но нещастната птица го не разбираше. Обезумѣла отъ страхъ, тя се мѣташе изъ клетката; сърдцето на воденицата я увличаше въ своя тежкъ ударъ.

А вечеръ, когато въздухътъ почерняваше и скриваше въ себе си бѣлата свѣтлина на прозореца, малката дървена сграда се изпълняше съ прилепи. Тѣ се виеха като пеперуди изъ жглитѣ и плетѣха срѣдъ мрака мрежа отъ смъртъ. Тогавъ папагалътъ заглушаваше колелото съ безуменъ крѣсъкъ — единъ вѣкъ, който търсѣше живота; розовата птица не виждаше летящитѣ тъмни петна на ужаса, но чувствуваше твърде добре лекия хладъ на крилата имъ около своята клетка.

Въ такива минути грижата обтѣгаше надолу дългитѣ побѣлѣли мустаци на воденичаря и по лицето му пълзѣше мѣжа. Той искаше да спаси любимата си птица, да възвърне нейната веселостъ, но не знаеше какъ. Да спре вървежа на колелото, това Статъ не се решаваше да направи. Въ този вървежъ